

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 327/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária**, Červeňova 15, Bratislava, IČO 47 244 895, zastúpenej LEXNERA Legal s. r. o., P. Mudroňa 34, Martin, proti postupu Mestského súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 26Cb/261/2018 po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 239/2022 z 28. júna 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. apríla 2026 sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu (pôvodne Okresný súd Bratislava III) v napadnutom konaní po nadobudnutí právoplatnosti nálezů ústavného súdu z 28. júna 2022. Sťažovateľka navrhuje uloženie príkazu mestskému súdu konať bez zbytočných prietáhov a priznanie finančného zadostučinenia 5 000 eur, ako aj náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka vystupovala v napadnutom konaní vedenom mestským súdom v procesnom postavení žalobkyne, ktorá sa proti žalovanej (DANICON HOLDING, a. s.) domáhala zaplattenia 5 820 eur s príslušenstvom z titulu poskytnutých právnych služieb.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie z 30. októbra 2019 bol uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Cob/85/2021 z 25. septembra 2023 zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. V poradí druhý rozsudok mestského súdu zo 4. marca 2024, ktorým bola žaloba zamietnutá, bol potvrdený ako vecne správny rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2Cob/142/2024 z 30. septembra 2025 (právoplatným 16. novembra 2025).

4. Uznesením mestského súdu sp. zn. 26Cb/261/2018 z 2. marca 2026 mestský súd uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania 2 478,10 eur.

5. Sťažovateľka podala 31. marca 2026 proti uzneseniu mestského súdu z 2. marca 2026 sťažnosť, o ktorej rozhodol mestský súd uznesením z 27. apríla 2026 tak, že ju zamietol. V súčasnosti sa citované rozhodnutie doručuje sporovým stranám.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka namieta, že napadnuté konanie začalo pred viac ako 8 rokmi. Ide pritom o bežný obchodnoprávny spor. K meritórnemu posúdeniu veci sťažovateľka namieta, že rozhodnutia boli opakovane zrušené a vec bola vrátená na nové rozhodnutie zo strany odvolacieho súdu.

7. Mestský súd rozhodol po viac ako 7 mesiacoch od vydania rozhodnutia odvolacieho súdu, pričom proti rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom bola podaná sťažnosť, o ktorej nebolo dosiaľ rozhodnuté, pričom až týmto rozhodnutím bude vec právoplatne skončená. Uvedeným spôsobom došlo k zbytočným priet'ahom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka existencie zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní vedenom súdom prvej inštancie, a to v kontexte jeho rozhodovania v merite veci z dôvodu zrušenia prvého rozsudku a nutnosti opätovného rozhodnutia, ako aj v súvislosti s rozhodovaním o sume náhrady trov konania.

III.1. K namietanému porušeniu práv na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom mestského súdu v napadnutom konaní pri rozhodovaní v merite veci:

9. Jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

10. S prihliadnutím na obsah ústavnej sťažnosti a skutočnosti z nej vyplývajúce ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie vo veci podanej žaloby bolo právoplatne skončené rozsudkom mestského súdu zo 4. marca 2024, ktorým bola žaloba zamietnutá, v spojení s potvrdzujúcim

rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2Cob/142/2024 z 30. septembra 2025 (právoplatným 16. novembra 2025).

11. Ústavná sťažnosť (podaná 8. apríla 2026) tak bola v časti smerujúcej proti postupu mestského súdu v napadnutom konaní v časti vecného posúdenia žaloby po nadobudnutí právoplatnosti nálezu ústavného súdu vo veci sťažovateľkinej predchádzajúcej ústavnej sťažnosti (body 1 a 3 tohto uznesenia) podaná zjavne po uplynutí lehoty na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), keďže ani ústavnú sťažnosť na prietahy v konaní nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 28/2020, I. ÚS 366/2021, I. ÚS 191/2022, I. ÚS 167/2023).

12. Nedodržanie zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie časti ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene (za obdobnej procesnej situácie pozri I. ÚS 87/2025).

13. Na základe uvedeného ústavný súd relevantnú časť ústavnej sťažnosti smerujúcu proti postupu mestského súdu v napadnutom konaní v súvislosti s rozhodovaním o žalobe v napadnutom konaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom mestského súdu v napadnutom konaní pri rozhodovaní o sume náhrady trov konania:

14. Poukazujúc na skutočnosť, že námietka existencie zbytočných prietahov sa dotýka časti rozhodovania o sume náhrady trov konania, ústavný súd akcentuje rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Čičmanec proti Slovenskej republike (rozsudok z 28. 6. 2016, sťažnosť č. 65302/11), ktorým ESLP okrem iného rozhodol, že dĺžka konania nespĺňala požiadavku primeranej lehoty podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to aj napriek skutočnosti, že preskúmané napadnuté konanie v čase podania sťažnosti prebiehalo podobne ako v tomto prípade už len vo fáze týkajúcej sa trov konania. V bode 50 uvedeného rozsudku ESLP konštatoval, že čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby všetky stupne konania týkajúce sa rozhodovania o občianskych právach a záväzkoch vrátane konania nasledujúceho po rozsudku v merite veci (čo zahŕňa aj fázu konania týkajúcu sa trov) boli rozhodnuté v primeranej lehote.

15. Vzhľadom na namietanú existenciu zbytočných prietahov pri rozhodovaní o sume náhrady trov konania ústavný súd ďalej akcentuje, že pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny) si osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

16. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným

spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

17. Posudzujúc otázku, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou (m. m. III. ÚS 241/2017, I. ÚS 17/2022, rozsudky ESLP vo veci Frydlander v. Francúzsko z 27. 6. 2000, sťažnosť č. 30979/96 a vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko zo 16. 12. 2003, sťažnosť č. 58172/00) zohľadňuje (1) právnu a faktickú zložitosť veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, (2) správanie sporovej strany a (3) postup samotného súdu a prihliada sa pritom aj na význam konania pre sťažovateľa.

18. Pokiaľ teda ide o prvé kritérium, t. j. právnu a skutkovú zložitosť napadnutého konania, je potrebné dospieť k záveru, že konanie v uvedenej fáze [rozhodovanie o sume trov konania podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)] nemožno považovať za právne ani skutkovo zložité (I. ÚS 315/2024).

19. Právoplatné rozhodnutie o trovách konania pre sťažovateľku má nepochybne subjektívny význam, z hľadiska judikatúry ústavného súdu, resp. ESLP však nejde o konanie, pri ktorom je zvýšená požiadavka na rýchlosť konania, a to ani v kontexte hlavného predmetu napadnutého konania, ktorým bolo rozhodovanie o povinnosti zaplatiť požadovanú sumu.

20. Pokiaľ ide o kritérium správania sťažovateľky ako sporovej strany, ústavný súd konštatuje, že táto svojim správaním neprispela k predĺženiu napadnutého konania.

21. Prihliadajúc na kritérium postupu všeobecného súdu, ústavný súd poznamenáva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00).

22. V tomto smere síce Civilný sporový poriadok s účinnosťou od 1. júla 2023 ustanovuje poriadkovú lehotu 60 dní, v ktorej je vyšší súdny úradník povinný rozhodnúť o výške náhrady trov konania (§ 262 ods. 2 CSP), poukazujúc na už zmieňovanú judikatúru, podľa ktorej je potrebné vykladať pojem zbytočné prietahy predovšetkým materiálne, však samotné porušenie tejto poriadkovej lehoty nemôže automaticky znamenať existenciu zbytočných prietahov. Aj naďalej teda platí povinnosť všeobecného súdu rešpektovať základný princíp hospodárnosti konania (čl. 17 CSP) aj vo fáze rozhodovania o sume náhrady trov, no podstatnými pre záver o existencii zbytočných prietahov sú z materiálneho hľadiska konkrétne okolnosti prejednávanej veci (I. ÚS 87/2025).

23. Nálezom ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 239/2022 z 28. júna 2022 bolo vyslovené, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cb 261/2018 bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru. Vzhľadom na to, že vec sa už nachádzala na odvolacom súde, ústavný súd nevyhovел návrhu prikázať okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov.

24. Berúc do úvahy skutočnosť, že vo veci samej už bolo právoplatne rozhodnuté v novembri 2025, ako aj to, že od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončilo, do samotného rozhodnutia o sťažnosti proti uzneseniu mestského súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom bola lehota 60 dní stanovená na rozhodnutie o sume náhrady trov konania prekročená (len) o tri mesiace [nejde dosiaľ o mnohonásobné prekročenie tejto lehoty (k tomu pozri aj IV. ÚS 515/2024)], ústavný súd dospel k záveru, že namietané porušenie označených práv nedosahuje intenzitu potrebnú na vyslovenie ich porušenia.

25. Už len pre úplnosť ústavný súd podotýka, že samotná zákonná právna úprava viaže plynutie lehoty na rozhodnutie o sume náhrady trov konania na nadobudnutie právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (v tu prejednávanej veci november 2025). Je preto bez väčšej relevantnosti skutočnosť, ktorú uvádza samotná sťažovateľka, podľa ktorej mestský súd rozhodol vo veci náhrady trov konania po uplynutí 7 mesiacov od vydania rozhodnutia (bod 7 tohto uznesenia).

26. Vzhľadom na uvedené relevantnú časť ústavnej sťažnosti vo veci namietaného porušenia práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu pri rozhodovaní o sume náhrady trov konania ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uvedených v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu